

בְּשִׁלְמָא מְכַנְסִים כְּתִיבָא בְּעֵינָא דְבַגְדִים, שכתובים בפרשה הקודמת לפרשת המילואים, ומכיון שפרשת המילואים מתחילה ב'זה הדבר', ו' מוסיף על ענין ראשון, וגם הם נכללים בפרשת המילואים (רש"י). ויש שפירש, שכיון שאשר הבגדים כתובים בפרשת המילואים, סברא היא שגם מכנסיים נכללים בהם, כיון שלא מצינו שמכנסיים חלוקים משאר הבגדים (תוס' ר"י הלכו).

אֲתֵיָא זֶה זֶה מְזוּזָה קָרְפֵן וְכוּ', ואף שבפסוק זה כתוב מפורש שמביאים עשירית האיפה כשהם נמשחים לכהונה, מכל מקום אם לא היו לומדים גזירה שווה 'זה זה', לא היתה עשירית האיפה מעכבת, כיון שהיא לא נכתבה בפרשת המילואים, ורק בגלל הגזירה שוה נחשב שהיא כתובה בפרשת המילואים ומעכבת (חי' הגר"ז).

מְנִיין שְׂאָף מְקָרָא פְּרָשָׁה מְעַכָּב - קריאת פרשת המילואים (רש"י; ריטב"א). והטעם שלעיל (ע"א) לא אמרו ש'מקרא פרשה' הוא נפקא מינה בין מאן דאמר כל הכתוב בהם מעכב בהם לבין מאן דאמר שרק דבר שמעכב לדורות מעכב בהם, כיון שכל הגדון לעיל הוא רק בדברים ששייכים לדורות אלא שאינם מעכבים לדורות, אבל דברים שנאמרו רק במילואים ולא נאמרו לדורות ודאי שמעכבים במילואים, ולכן קריאת הפרשה שנאמרה רק במילואים מעכבת לכולי עלמא (חז"א א"ח קנ, ג, אולם ראה רבינו אליקים שמבאר את הגמ' באופן אחר).

כִּיצַד הִלְבִּישֵׁן מֵאֵי דְהוּהוּ הָהוּ, ושאלו כן משום שאין דרך הגמ' להסתפק בדבר שאין בו נפקא מינה (תוס' חגיגה ו, ב ד"ה מאי; רא"ש חולין א, כג, וראה בתוס' שם שביאר כמה מקומות שהגמ' מסתפקת בדברים שאין בהם נפק"מ). ויש שסובר, שרק כאן שואלת הגמ' כן, כיון שאין זה אלא סיפור דברים בעלמא, אבל הגמ' דנה גם בדינים שאין בהם נפקא מינה למעשה (תשב"ץ ג קלז, וראה עוד עין הוה"כ [לחיד"א] ב, ד).

אֵלָא כִּיצַד מְלִבִּישֵׁן לְעֵתִיד לְבֹוא, ולעתיד לבוא אהרן ובניו יצטרכו שוב להתקדש כמו בימי המילואים, כיון שבשעת מיתה בטלה משיחתן שנמשחו לכהונה, וכשיקומו לתחיה הם יהיו אנשים מחודשים שיצטרכו להתקדש כבראשונה (רמב"ן סה"מ שורש השלישי, וראה חי' הגר"ח [סטנצל] סא). ויש שסובר, שכל דיני המילואים נוהגים רק לשעה ולא לדורות, אולם סדר לבישת הבגדים אינו מדיני המילואים, אלא נאמר בתורה סדר לבישת הבגדים שנוהג לדורות ולעתיד לבוא (חי' מרן ר"ז הלוי יומא עמ' 14, ע"פ הרמב"ם בסה"מ שם ובהל' כלי המקדש י, א, וראה עוד חז"א א"ח קכו, ג).

בְּקִתוּנָתָא וּמְצַנְפָת כּוּלֵי עֲלָמָא לֹא פְלִיגֵי דְאֶהְרֵן וְאַחַר קָךְ בְּנֵי, והוא הדין למכנסיים, והגמ' לא הוצרכה לפרש זאת, כיון שמכנסיים קודמים לשאר הבגדים (רש"י; ריטב"א, אולם ראה רש"ש שתמה שיתכן שהלביש את המכנסיים כולם ואחר כך הלביש לאהרן את כל בגדיו). ויש שפירש, שהגמ' לא נקטה מכנסיים משום שהם לא כתובים כלל בפרשה לא בצוואה ולא בעשיה (תוס'), והטעם שהם לא מוזכרים בפרשה, כיון שמשמה רבינו הלביש להם את כל הבגדים חוץ ממכנסיים שלבש כל אחד בעצמו בהצנע, לפי שהם לכסות בשר ערוה (רמב"ן שמות כט, ט; מהר"י קורקוס כלי המקדש י, א, וראה הגהות רא"מ הרוויץ).

מִלְתָּא דְלֹא כְּתִיבָא בְּהָא עֵינָא וְכוּ' - נתינת האורים והתומים בתוך החושן, שנאמרה רק בעשיית המילואים ולא בצוואת המילואים (רש"י), שמכיון שאורים ותומים אינם מעכבים לדורות, שהרי בבית שני היה חושן ללא אורים ותומים, יתכן שלא עיכבו גם בימי המילואים, אבל דבר שמעכב לדורות ודאי שמעכב גם במילואים (חז"א א"ח קכו, ג, ע"פ הראב"ד בית הבחירה ד, א, ורש"י עה"ת שמות כה, ל). ויש סוברים, שאורים ותומים מעכבים לדורות, וגם בבית שני היה אורים ותומים, אלא שלא היו שואלים בהם (ראה רמב"ם שם, ותוס' לקמן כא, ב ד"ה אורים), ומכל מקום דנו כאן אם עיכבו בימי המילואים, כיון שגם לדעה זו אין האורים והתומים מעכבים אלא בעבודה, שכהן גדול שעבד בלי אורים ותומים עבודתו פסולה, אך לא בכשרות החושן, וגם בלי אורים ותומים יש עליו שם 'חושן', ולכן יש לדון האם אורים ותומים מעכבים בחינוך שהיה בימי המילואים, כיון שבפרשה זו נאמר רק חושן ולא אורים ותומים (אבי עזרי שם, וכע"ז בחז"א שם, וראה שם, שמשום כך לא אמרו לעיל [ע"א] שאורים ותומים הם נפקא מינה בין מאן דאמר כל הכתוב בהם מעכב בהם או לא). ויש מפרשים, ששאלת הגמ' היא על פרישת שבעה, שנאמרה רק בפרשת עשיית המילואים ולא בפרשת צוואת המילואים (תוס' ר"ז; תוס' רא"ש, וראה אבי עזרי שם מדוע רש"י מיאן בפירוש זה).

וּשְׁמֵרְתֶם אֵת מִשְׁמֵרְתָּהּ עֹבֵבָא וְכוּ', **כִּי כֵן צִוִּיתִי עֹבֵבָא**, ור' חנינא שסובר (לעיל ע"א) שגם דבר הכתוב בהם אינו מעכב, סובר שלשונות אלו אין משמעותן עיכובא. ועוד, שיתכן שלשון זו נאמרה רק על דברים שנאמרו לדורות שהם מעכבים במילואים לכולי עלמא, ולא על מה שלא נאמר לדורות (ריטב"א).

בְּשַׁעַת מְעֻשָׁה אָמַר לָהֶם - כשראה ששרפו את שעיר ראש חודש, אמר להם שהיו צריכים לאוכלו (רש"י). ויש מפרשים, ש'בשעת מעשה' היינו בשעה שמתו נדב ואביהו, ובשעה זו ציוה אותם לאכול את המנחה באנינות, ולאחר ששרפו את שעיר ראש חודש, אמר להם שהיו צריכים לאכול כמו שציוה עליהם בשעת מעשה לאכול את המנחה (ריטב"א; רש"י זבחים קא, א ד"ה בשעת, וראה שרת הקודש שם).

וְלֹא מְאֵלֵי אֲנִי אֹמֵר, ולכן תאכלו את השלמים אוננים, ולא תשרפו אותן כדרך ששרפתם את החטאת (ומשה טעה בדין זה שאמר להם לאכול שעיר ראש חודש, כיון שרק קדשי שעה הותר להם לאכול באנינות, ולא קדשי דורות) (רש"י). ויש מפרשים, שמשם אמר כן לאחר שאהרן העמיד אותו על טעותו שרק קדשי שעה הותרו להם באנינות ולא קדשי דורות, ואמר להם משה שלא יהיו סבורים שרק מנחה של קדשי שעה הותר להם לאכול באנינות ולא זבח, ושהוא טועה בכך כשם שטעה בכך שהתיר להם לאכול קדשי דורות, ולכן נאמר בפסוק 'כאשר צוה ה' את משה', למדנו שבפירוש נאמר לו שמוותר להם לאכול זבח של קדשי שעה באנינות, ואף שפסוק זה נאמר בתורה לפני שאהרן העמיד אותו על טעותו, אך 'אין מוקדם ומאוחר בתורה' (ריטב"א, וכע"ז בתוס' רא"ש).

מְכַנְסִים אֵין כְּתוּבִין בְּפָרְשָׁה, ואף שמכנסיים הם אחד מבגדי כהונה, ומחוסר בגדים עבודתו פסולה [כמבואר בזבחים (טו, ב)], מכל מקום בימי המילואים לא עבדו אהרן ובניו אלא רק משה, והכהנים לבשו את בגדי הכהונה רק לחינוך, ובזה דנו האם המכנסיים נצרכים לחינוך (גבורת ארי לעיל ע"א ד"ה ריבוי).